

Werk

Titel: De Baron Von Münchhausen En Zijne Avonturen; De Baron Von Münchhausen En Zijne Zeldzame Avonturen

Autor: Raspe, Rudolf Erich

Verlag: Noothoven van Goor

Ort: Leiden

Jahr: 1870

Kollektion: bucherhaltung; itineraria

Gattung: Erzählung

Signatur: MÜNCHHAUSEN BIBL 3210

Werk Id: PPN806936614

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN806936614> | LOG_0027

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=806936614>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

zen, als ik wilde, zelfs zijne favorites niet uitgezonderd. Vermits dit geheel streed met de Europesche zeden en ik daarenboven vrouw en kinderen had, bedankte ik in de meest beleefde bewoordingen voor dit gulle aanbod, te meer, omdat ik het niet zou kunnen vergelden, indien de Sultan mij, bij gelegenheid, eens op mijn kasteel mogt komen bezoeken.

ELFDE HOOFDSTUK.

Zesde avontuur ter zee.

Sedert mijne terugkomst uit Egypte was ik doen en laten bij den Grooten-heer. Zijne Hoogheid kon niet leven zonder mij en verzocht mij dagelijks, om bij hem te dineren en te souperen. Ik moet bekennen, mijn heeren, dat de keizer der Turken, onder alle potentaten der wereld, degene is, die zijne gasten het best onthaalt, althans wat het eten betreft, want met opzigt tot het drinken weet gij, dat Mahomed zijnen geloovigen den wijn verbiedt. Derhalve moet men niet rekenen op een goed glas van dit vocht, als men eet bij eenen Turk. Maar hoewel de zaak niet openlijk wordt gedreven, heeft zij niettemin dikwijls in het geheim plaats, en ten spijt van den Koran verstaat menige Turk het ledigen van eene flesch, even

goed als een Duitsche pastoor. Dit was het geval met Zijne Hoogheid.

Gedurende de diné's, die gewoonlijk werden bijgewoond door den superintendent-generaal, d. i., de mufti *in partibus salarii*, die het *Benedicite* en de *Gratias* opzeide bij het begin en het einde van den maaltijd, was er geene sprake van wijn. Maar als men van tafel ging, dan wachtte eene goede halve flesch Zijne Hoogheid in deszelfs kabinet. Op zekeren keer gaf de Groote-heer mij een teeken, om hem derwaarts te volgen. Toen wij er ons hadden opgesloten, kreeg hij eene flesch uit de kast en zeide :

»Münchhausen, ik weet, dat gij Christenen u verstaat op een goed glas wijn. Ziehier eene flesch Tokayer, de eenige welke ik bezit, en ik ben zeker, dat gij in uw leven geen' beteren hebt geproefd." Hierop vulde Z. H. zijn glas en het mijne; wij klonken en dronken. »Welnu, — vervolgde hij, — wat zegt gij van dezen wijn? Het is iets buitengewoon fijns!"

»Deze kleine wijn is goed, — gaf ik ten antwoord. — Maar onder Uwer Hoogheids welnemen, moet ik zeggen, dat ik te Weenen beteren heb gedronken, bij den doorluchtigen keizer Karel VI. Ik weet niet, om hoeveel ik wel zou wenschen, dat Uwe Hoogheid hem had geproefd."

»Waarde Münchhausen, — hernam hij, — ik wil u niet beleedigen, maar ik geloof, dat het onmogelijk is, beteren Tokayer te vinden. Ik heb deze eenige flesch van een' Hongaarschen heer, die er zeer hoog meê liep."

»Kortswijl, anders niets, monseigneur! Er is Tokayer en Tokayer. Overigens schitteren de Hongaarsche grooten

niet door edelmoedigheid. Wat wedt gij, dat ik u binnen het uur eene flesch echten Tokayer bezorg, uit den keizerlijken kelder te Weenen, en die een geheel ander voorkomen zal hebben, dan deze?"

»Münchhausen, ik geloof, dat gij overdrijft."

»Ik overdrijf volstrekt niet; binnen het uur breng ik u eene flesch Tokayer, genomen uit den kelder des keizers van Oostenrijk, en van een geheel ander nummer, dan deze bogt" (wijn van de tweede persing).

»Münchhausen! Münchhausen! gij wilt met mij spotten, en dat behaagt mij niet. Ik heb u altijd gekend als een redelijk en waarheidlievend man, maar nu zou ik waarlijk beginnen te gelooven, dat gij afdwaalt."

»Welnu, dat Uwe Hoogheid de weddingschap aanneme. Als ik mijne belofte niet nakom, dan — en Uwe Hoogheid weet, dat ik een gezworen vijand ben van opsnijden of snoeven — dan mag Uwe Hoogheid mij vrijelijk mijn hoofd laten afslaan, en mijn hoofd is geen pompoen. Zie daar mijn inleg; wat zet gij er tegen?"

»Top, — zeide de keizer, — ik neem de weddingschap aan; indien de flesch niet klokkeslag vier ure hier is, dan laat ik u zonder genade het hoofd afslaan, want het is mijne gewoonte niet, met mij te laten spelen, zelfs niet door mijne beste vrienden. Daarentegen, als gij uwe belofte volbrengt, dan moogt gij uit mijne schatkamer zooveel goud en zilver, paarden en edele gesteenten nemen, als de sterkste man kan dragen."

»Dit is gesproken, zoo als het behoort," zeide ik.

Ik vroeg pen en inkt, en schreef het volgende briefje aan de keizerin Maria Theresia :.

»Uwe Majesteit, als universele erfgenaam van het Keizerrijk, heeft ongetwijfeld ook den kelder van Hoogstdezelfs vader geërfd. Zou ik Uwe Majesteit mogen verzoeken, aan brenger dezès eene flesch Tokayer ter hand te stellen, namelijk van dien, welken ik zoo dikwijls met Uwer Majesteits vader heb gedronken. Maar van den besten, want het is te doen om eene weddingschap. Ik neem deze gelegenheid waar, om Uwer Majesteit de verzekering te geven van den diepen eerbied, waarmede ik de eer heb te zijn, enz., enz.

Baron von Münchhausen.”

Vermits het reeds vijf minuten over drie ure was, gaf ik het briefje open aan mijnen looper, die zijne gewigten aflegde en onmiddellijk den weg naar Weenen insloeg.

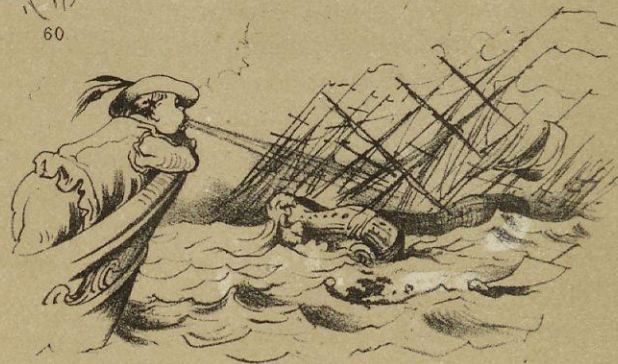
Dit afgelopen zijnde, dronken wij, de Sultan en ik, het overschot der flesch, in afwachting van die van Maria Theresia. Het sloeg kwartier over drie, vervolgens half vier, eindelijk kwart vóór vier ure, en de looper kwam niet terug. Ik beken, dat ik mij volstrekt niet op mijn gemak gevoelde en angstig begon te worden, te meer omdat ik Zijne Hoogheid van tijd tot tijd het oog zag rigten op het schellekoord, om den beul te roepen. Hij vergunde mij evenwel, om naar den tuin te gaan, ten einde een weinig lucht te scheppen, vergezeld door twee stommen, die mij bestendig in het oog hielden. De wijzer stond vijf minuten voor vier ure, ik verkeerde in eenen doodelyken angst en ik schaam mij niet, het te zeggen. Ik deed onverwijd mijnen hoorder en mijn' scherpschutter roepen. Zij kwamen dadelijk : mijn hoorder legde



60



62.



65.



64



66.

zie
nu
de
sm
di
wi
ne
ja
om
ik
zij
de
bla
om
loc
fle
ju
bin

wi

ne
Gi
bet

tel
sch

hij
sch

zich op den grond, om te hooren, of mijn looper nog niet kwam. Tot mijn groot verdriet berigtte hij mij, dat de guit nog verre van dáár was in slaap gevallen en snorkte als een os. Naauwelijks had mijn brave schutter dit gehoord, of hij vloog op een verheven terras en terwijl hij op zijne teenen ging staan, om te beter te kunnen zien, riep hij uit: »Op mijne eer, ik zie den luijaard; hij ligt aan den voet van een' eikenboom, in den omtrek van Belgrado, met de flesch naast zich. Wacht, ik zal hem een weinig kittelen.» Tegelijkertijd legde hij zijne karabijn aan en loste het volle schot in het gebladerde van den boom. Een hagelbui van eikels, takken en bladeren stroomde neêr op den slaper, die met schrik ontwaakte en, vreezende te lang te hebben gerust, zijnen loop hernam, met zoo groote snelheid, dat hij, met de flesch en een eigenhandig antwoord van Maria Theresia, juist 59½ minuut over 5 ure het kabinet van den Sultan binnentrad.

Dadelijk vatte de wijnkenner de flesch en proefde den wijn met een onuitsprekelijk welgevallen.

»Münchhausen, — zeide hij, — gij zult het niet kwalijk nemen, dat ik deze flesch voor mij geheel alleen houd. Gij hebt te Weenen meer crediet, dan ik, en gij zijt beter in de gelegenheid, er eene tweede te bekomen.»

Daarop sloot hij de flesch in zijne kast, stak den sleutel in den zak van zijn' pantalon en schelde om zijnen schatmeester. Welk een verrukkelijk geluid!

»Thans moet ik mijne weddenschap betalen, — hernam hij. »Hoor, — zeide hij tot den inmiddels binnengekomen schatbewaarder, — gij zult mijnen vriend Münchhausen

zooveel goud, zilver, paarden en edele gesteenten uit mijne schatkamer laten nemen, als de sterkste man kan dragen. Ga."

De schatbewaarder boog zoo diep voor zijnen heer, dat hij met zijnen neus den grond raakte; de Sultan schudde mij toen hartelijk de hand, en liet ons beide gaan.

Gij kunt wel begrijpen, dat ik geene seconde wachtte met het doen uitvoeren van de order, welke de Sultan ten mijnen voordeele had gegeven. Ik liet mijnen sterken man komen, die zijn dik touw en zakken genoeg medebragt, waarna ik naar de schatkamer ging. Ik kan u verzekeren, dat er niet veel inbleef, toen ik haar met mijnen bediende verliet. Wij gingen zonder verwijl naar de haven, wáár ik het grootste schip huurde, dat ik vinden kon, en deed dadelijk het anker ligten, om af te varen en mijne schat in veiligheid te brengen, alvorens mij eene of andere onaangenaamheid mogt overkomen.

Wat ik als mogelijk had voorzien, gebeurde. De schatmeester, die de deur der schatkamer liet openstaan, — want het was nu overbodig, haar te sluiten, — was in groote haast naar den Sultan geloopt, om hem te melden, op welke wijze ik gebruik had gemaakt van zijne mildheid. Zijne Hoogheid was er geheel baloorig over geworden en begon berouw te krijgen van zijne overhaasting; hij gaf aan zijnen groot-admiraal bevel, om mij met de geheele vloot te volgen en mij te doen begrijpen, dat hij niet had gedoeld op eene dergelijke weddingschap. Ik was hem slechts twee mijlen vooruit, en toen ik de Turksche vloot met volle zeilen op mij zag aankomen, begon mijn hoofd, — ik wil het niet ontveinzen, — dat

weêr een weinig was gaan vaststaan op mijne schouders, op nieuw te waggelen en wel sterker, dan ooit. Doch mijn windmaker was bij de hand. »Uwe excellentie behoeft zich niet te verontrusten,» voegde hij mij toe, en met deze woorden plaatste hij zich op den achterstevan van het vaartuig en wel zóó, dat zijn eene neusgat naar de turksche vloot, het andere naar onze zeilen was gekeerd.

Toen begon hij te blazen met zulk eene hevigheid, dat de vloot werd teruggeworpen in de haven, met gebroken masten, zeilen en touwwerk en mijn vaartuig gelijktijdig binnen weinige uren de kusten van Italië bereikte. Intuschen had ik geen groot voordeel van mijnen schat, want ondanks de tegenovergestelde verzekeringen van den bibliothecaris Jagemann, te Weimar, is de bedelarij in Italië zoo groot en is de politie er zoo slecht, dat ik het grootste gedeelte van mijn goed aan aalmoezen moest weggeven. Het overschot werd mij ontnomen door straatrovers in de omstreken van Rome, op het grondgebied van Lorette. Deze schavuiten maakten volstrekt geen geweten er van, mij op deze wijze te plunderen, hoewel het duizendste gedeelte genoeg zou zijn geweest, om te Rome den vollen afflaat te koopen voor de geheele bende, kleinkinderen en achterkleinkinderen medegerekend.

Maar, mijne heeren, het is thans het uur, waarop ik gewoon ben, mij ter rust te begeven. Derhalve: een' goeden nacht.
